

Arrest

nr. 229 061 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. De minderjarige verzoekers dienden op 11 september 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten.

In de bestreden beslissingen, waarbij verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 9 oktober 2017 hun ouders een verzoek om internationale bescherming indienden in België. Op 8 mei 2018 verklaarde het CGVS de verzoeken van hun ouders niet-ontvankelijk, aangezien bleek dat zij reeds internationale bescherming hebben in Roemenië. Het beroep dat hun ouders indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 208 235 van 27 augustus 2018 aangezien geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking. De partijen worden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

3. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2019, voeren verzoekende partijen aan dat de analyse van de persoonlijke ervaringen onredelijk werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal. Verzoekende partijen wijzen erop dat de situatie voor hen erbarmelijk was en dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij een familie zijn met kinderen en zij specifieke elementen hebben aangehaald. Verzoekende partijen lichten toe dat zij aangevallen werden en één van de kinderen nood had en heeft aan psychologische ondersteuning, wat zij niet kregen in Roemenië. Voorts wijzen zij erop dat de algemene situatie in Roemenië slecht is zoals blijkt uit de informatie en zij ook geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten toen zij werden aangevallen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Ze beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder *in concreto* in de beschikking en de bestreden beslissingen werd vastgesteld.

4.3. Zo betwisten of ontkennen verzoekende partijen geenszins dat hun verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die hun ouders eerder ter staving van hun verzoek om internationale bescherming van 9 oktober 2017 aanbrachten, dat ook in naam van verzoekende partijen, hun minderjarige kinderen, werd ingediend en in het kader waarvan het Commissariaat-generaal op 4 mei 2018 beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)' nam, gelet op de internationale bescherming die hen in Roemenië werd verleend.

In zoverre verzoekende partijen ter terechtzitting van 8 november 2019 opnieuw verwijzen naar elementen die al eerder in het kader van voormeld vorig verzoek om internationale bescherming werden uiteengezet, o.a. waar ze erop wijzen dat de situatie voor hen in Roemenië erbarmelijk was en dat zij er aangevallen werden en niet op bescherming van de Roemeense autoriteiten konden rekenen, dient erop gewezen dat door de ouders van verzoekende partijen beroep werd aangetekend tegen voormelde beslissingen en dat dit beroep bij 's Raads met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 208 235 van 27 augustus 2018 werd verworpen. Verzoekende partijen en hun ouders kunnen huidig verzoek om internationale bescherming en onderhavige beroepsprocedure niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen/als vorm van beroep tegen de definitieve beslissingen inzake een eerder verzoek om internationale bescherming.

Bij voormeld arrest van de Raad van 27 augustus 2018 werd vastgesteld dat het gezin van verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maakte dat de bescherming die hen in Roemenië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, zijn er gegarandeerd en hun levensomstandigheden in Roemenië kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, zo werd vastgesteld en geoordeeld. Verzoekende partijen, de minderjarige kinderen, brengen in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen te tornen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest.

4.4. Verzoekende partijen laten, bij monde van hun raadsman, ter zitting op algemene wijze gelden dat een van de kinderen nood had en heeft aan psychologische ondersteuning, maar dat zij dit niet kregen in Roemenië, doch ze gaan evenwel niet in op en slagen er met hun algemene argumentatie dan ook geenszins in afbreuk te doen aan hetgeen in dit verband pertinent in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name:

“Uw ouders verklaren in uw verzoek om internationale bescherming dat u niet naar Roemenië kan terugkeren omwille van een gebrek aan medische behandeling, onderwijs, huisvesting, werk, en verzekeringen. Voor uw zus en uw broer halen zij dezelfde elementen aan. Uw vader voegt nog toe dat G.(...) geen statuut heeft in Roemenië, gezien hij in België geboren is. Hij zou er niet erkend worden. Ten eerste zijn een eventueel gebrek aan medische behandeling, onderwijs, huisvesting, werk, en

verzekeringen, allemaal socio-economische elementen, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit de verklaringen blijkt ook nergens dat een eventueel gebrek aan medische behandeling, onderwijs, huisvesting, werk, of verzekeringen in Roemenië verband zou houden met uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep.

Wat betreft de medische behandeling verwijzen uw ouders naar de dood van een kind dat in hetzelfde opvangcentrum als jullie verbleef. Het kind zou ziek geworden zijn en later overleden zijn. Uw ouders hebben dit element echter al te berde gebracht in hun eigen verzoek om internationale bescherming. Toen bleek uit de verklaringen van uw ouders dat het kind wel medische zorgen toegediend kreeg, en zelfs werd overgebracht naar een meer gespecialiseerd ziekenhuis (CGVS 17/17334, p. 10). Dat het kind desondanks overleed, is betreurenswaardig, maar kan de Roemeense overheid niet aangerekend worden. Uit de verklaringen blijkt immers dat er wel getracht werd passende medische hulp te voorzien. Uw ouders stellen nog dat u psychische problemen hebt. Ze verklaren dat uw medische behandeling in Roemenië ontoereikend was (CGVS, p. 6, p. 14). Om te beginnen maken uw ouders niet concreet aannemelijk dat u werkelijk gespecialiseerde medische hulp nodig heeft. Ze leggen geen medische documenten neer om hun verklaringen over uw toestand te staven. Ze zouden in België een arts geraadpleegd hebben over uw situatie. Deze zou gezegd hebben dat uw toestand zou verbeteren als u naar school zou gaan (CGVS, p. 5). Dat zou ook werkelijk het geval zijn. U zou zich beter voelen (CGVS, p. 16). U bent niet in behandeling in België (CGVS, p. 16). Mocht u werkelijk aan een psychische aandoening lijden kan redelijkerwijze verwacht worden dat dit in België zou vastgesteld zijn, en dat er een behandeling zou zijn opgestart. Dat dit niet het geval is, doet het tegendeel vermoeden. Ook het feit dat uw ouders in hun eigen verzoek om internationale bescherming niet verwezen naar uw nood aan medische behandeling in Roemenië, roept twijfels op. Uw moeder vreest daarnaast dat uw zus D.(...) en uw broer G.(...) bij een terugkeer naar Roemenië dezelfde problemen zouden ontwikkelen als u. Dit blijft echter beperkt tot een louter speculatieve uitspraak. Voorlopig zijn er immers geen concrete elementen waaruit blijkt dat D.(...) of G.(...) problemen zouden ontwikkelen (CGVS, p. 17). Hoe dan ook, uit de verklaringen van uw ouders blijkt in zijn geheel niet dat u, uw broer en uw zus in Roemenië niet op een passende behandeling zouden kunnen rekenen, als dat nodig was. Uw moeder stelt dat u in Roemenië geen [medische] hulp gekregen hebt (CGVS, p. 14). Ook uw vader stelt dat jullie niet naar de dokter mochten gaan (CGVS, p. 6). Deze uitspraken kunnen evenwel niet voor waar worden aangenomen. Uw vader verklaart immers dat er wekelijks een dokter langs kwam in het opvangcentrum waar jullie verbleven (CGVS, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, moet uw moeder dat beamen (CGVS, p. 15). Jullie zouden wekelijks te rade zijn gegaan bij deze arts. U zou een medicamenteuze behandeling gekregen hebben (CGVS, p. 6-7, p. 15). Hoewel uw vader vond dat deze medicatie u niet zoveel hielp, kaartte hij dit niet aan bij de behandelend arts (CGVS, p. 7). Uw ouders hebben evenmin geprobeerd een andere arts te raadplegen toen ze niet tevreden waren over de behandeling van de dienstdoende dokter (CGVS, p. 15). Uit het feit dat uw ouders de behandelend arts niet over hun ontevredenheid aanspraken, en het feit dat ze zelfs niet probeerden een andere arts te raadplegen, kan geenszins afgeleid worden dat er in Roemenië geen aangepaste behandeling voor u zou zijn, of dat deze voor u niet toegankelijk zou zijn. Bijgevolg kan uit deze verklaringen op geen enkele manier een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. Ook de opmerkingen dat de medische zorgen in Roemenië betalend zijn (CGVS, p. 6) en dat jullie geduld moesten hebben eer er een afspraak bij een dokter gemaakt kon worden (CGVS, p. 15) wijzen niet op ontoereikende of ontoegankelijke medische zorgen in Roemenië. Ook uit deze verklaringen kan geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.” (eigen onderlijning)

In navolging van het Commissariaat-generaal dient bovendien nog te worden onderstreept dat het gezin/de familie van verzoekende partijen, waar verzoekende partijen als jonge kinderen deel van uitmaken, nooit geprobeerd heeft om zich in Roemenië te vestigen en er een toekomst uit de bouwen. Uit hun verklaringen en gedragingen blijkt geenszins een wil en intentie om er een duurzaam leven en bestaan op te bouwen. Integendeel, niet veel later na het verkrijgen van internationale bescherming in Roemenië en de hieraan gekoppelde Roemeense verblijfs- en reisdocumenten vertrokken ze naar Duitsland. Ook nadien, wanneer Duitsland hen na hun verzoek om internationale bescherming aldaar terugstuurde naar Roemenië, verlieten zij Roemenië al na een paar weken om naar België te reizen en hier internationale bescherming aan te vragen.

4.5. Een algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in Roemenië (voor (erkende) vluchtelingen) volstaat niet om te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van verzoekende partijen die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Evenmin volstaat dit om aan te tonen dat zij in Roemenië worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De Raad wijst op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 20 augustus 2019 aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS